

Idees

Els relats polítics

Agustí Colomines

En política, l'esvalot –l'agitació, al capdavant– és una manera d'atreure l'atenció de la gent. Sovint, doncs, la cridòria és part de la propaganda dels partits, fins al punt que de vegades són més importants els crits que l'evidència dels fets. Vull dir que la batalla pel relat –sigui cert o no ho sigui– forma part de les

batalles polítiques que encapçalen, sobretot, els entorns intel·lectuals dels partits. És per això que ja fa anys que proliferen els sopars i les tertúlies més o menys privats amb un o dos polítics que es confronten amb una colla d'articulistes o comentaristes de ràdio i televisió. La batalla pel relat és fonamental. En la teoria clàssica leninista es converteix, a més, en un dogma estratègic, perquè l'*agit-prop*, per dir-ho a la manera d'abans, no es modula tan sols segons les circumstàncies, sinó que esdevé l'esquelet del projecte que guia la praxi diària, és a dir, la tàctica. Aquesta és la raó per la qual els polítics (que normalment es malfien dels opinadors) dediquen tants esforços a convèncer els intel·lectuals (tant si pertanyen al seu entorn com si no) de la bondat de les seves tries. I aquesta és també la raó per la qual es reprimeix o s'amenaga, si convé, el díscol.

Després del 27-M, el relat triomfal que des del novembre de 2003 havia bastit el bloc polític que, per simplificar, tothom anomena tripartit s'ha estroncat de cop. Per què ha passat això? Doncs perquè els interessos dels dos socis principals (PSC i ERC) de la tríada no lliguen. L'antipatia que es tenen els militants republicans i convergents a moltes comarques de Catalunya (al País Valencià què us he de dir!) ha estat providencial per al PSC, fins al punt que es pot dir que aquesta va ser una de les causes de la no aliança el 2003 –i encara més el 2006– entre les dues branques del sobiranisme. Però resulta que l'aproximació entre socialistes i republicans, que és evident des de fa temps i que és de molt abans del que es diu, no ha anat acompanyada d'una complicitat sentimental, d'una simpatia que els pugui fer compartir el relat sobre per què s'ha fet l'aposta que s'ha fet. L'única explicació comparada (foragitar la dreta nacionalista del poder) és ben pobre en una època de separacions ideològiques difuses. I encara ho és més per al votant clàssic republicà, que és més liberal nacionalista que d'esquerra independentista. A la pèrdua de vots em remeto com a prova. Malgrat que l'aliança tripartida es manté ferma (i de quina manera!) arreu, el relat ja no serà allò que era. El mal és que l'excés de zel cap a determinats comentaristes que en un altre moment eren considerats *amics* ha deixat ara el relat tripartit a mans bé dels radicals nihilistes independentistes, bé dels envellits opinadors d'esquerra que abominen la independència. Mala peça al teler, per tant.

Director del Centre Unesco de Catalunya

PSC a l'aragonesa

Ramon Tremosa

Cas real 1. Un alcalde socialista del Vallès va acabar una conversa amb un gran empresari català del món del transport: "Els rics, a pagar!" Aquest empresari havia demanat, per als seus 400 elements de transport, una rebaixa notable dels impostos i taxes locals per a continuar essent competitiu. Com que va ser des-

atesa la seva petició, aquest empresari ha traslladat el domicili fiscal i social a Navarra, una comunitat autònoma amb un altre model de finançament, que a més ofereix tota mena de facilitats i desgravacions als empresaris. Avui aquest empresari n'està encantat i recomana obertament de fer com ell.

Cas real 2. Un alcalde ecosocialista del Vallès vol fer fora del seu municipi unes fàbriques d'un sector industrial important i amb molta tradició a la comarca, líder de mercat a l'estat espanyol. L'alcalde vol crear un *corredor verd* en aquells terrenys que fa decennis que ocupen les empreses en qüestió i, malgrat l'astorament d'empresaris i treballadors, és a punt d'expropiar els terrenys per a plantar-hi el corredor esmentat. Una comunitat veïna a Catalunya, l'Aragó socialista, ofereix terrenys gratuïts i tota mena de facilitats a aquestes empreses perquè es traslladin al seu territori.

Tinc un cosí i uns quants coneguts al govern socialista d'Aragó, atès que provinc de la Franja de Ponent. El PSOE aragonès, en el qual hi ha alguns franjolins ribagorçans amb el president Marcel·lí Iglesias al capdavant, acaba de renovar brillantment, després de vuit anys de govern, el seu poder regional (han crescut de vots, d'escons i de percentatge). Estan literalment astorats de la decadència intel·lectual d'una part del socialisme català, que expulsa frívolament i alegrement de Catalunya els únics creadors possibles de riquesa, els empresaris. Estan sorpresos de l'animadversió cap als empresaris i dels tòpics antimercat de diversos alcaldes socialistes i ecosocialistes catalans, que els expliquen els empresaris catalans que acullen.

El PSC català podria emmirallar-se en el socialisme aragonès, que entén també que la logística és un sector econòmic clau per al futur. En contra del prejudici ideològic dominant a tants ajuntaments d'esquerres metropolitans, que no volen de cap manera ports secs de mercaderies ni tràfic de contenidors als seus termes municipals, Aragó és avui per a la Comissió Europea la regió modèlica en desenvolupament logístic. Si algun país del centre o de l'est d'Europa demana consell i assessorament per a potenciar-hi aquest sector, a Brussel·les els envien directament a Saragossa. Quan es traurà definitivament de sobre el pòsit marxista el PSC? De tan progressistes com volen ser alguns càrrecs del partit únic a les principals administracions de Catalunya, en alguns sectors l'economia catalana camina enrere com els crancs.

Universitat de Barcelona